

2. Гуз О.П. Особливості вираження вербальної агресії у масмедійному дискурсі / Наукові записки. Серія “Філологічна”. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції 22-23 квітня 2010 року “Міжкультурна комунікація: мова – культура – особистість”. – Острог: Видавництво Національного університету “Острозька академія”. – 2010. – Вип. 13. С.154-160.

3. Прямий ефір телепередачі «Ранок з 1+1»
<https://www.youtube.com/live/bZ1bR0NhsIQ?feature=share>

4. Муратова І. С. Мовна інвектива як одиниця вербальної агресії в політичному дискурсі / І. С. Муратова // Вісник Житомир. держ. унту : Серія Філологічні науки. – 2009. – Вип. 48. – С. 198-201.

УДК 232.1

Соколовський О. Л.

д. ф. н., професор,
професор кафедри філософії та політології,
Житомирський державний університет імені Івана Франка

ЕКЛЕЗИОЛОГІЯ АПОСТОЛА ЛУКИ У НОВОЗАВІТНИХ СВДЧЕННЯХ

Принцип помісності в Євангелії від Луки набуває політичної самобутності завдяки церковно-історичній спрямованості вчення та сприйнятті його читачів і учнів. Дослідники вважають Євангеліє від Луки лише коротким історичним нарисом про ранньохристиянську спільноту, який поглиблюється в другій книзі «Діяння апостолів» та відображає зростання її самоусвідомлення. Особливу увагу на цей аспект звернув англійський учений Ч. Додд, здійснивши порівняння двох новозавітних книг та визначивши їхні спільні положення [1]. Звернемо увагу на ті аспекти, які належать до політичної проблематики нашого дослідження. По-перше, євангеліст, на відміну від інших авторів канонічних текстів, акцентує увагу на значенні для людства земного шляху Ісуса (Луки 24:26) й прославляння Христа (Дії 17:3).

По-друге, Лука описує діяння Ісуса як чудотворця (Дії 2:22) та цілителя (Луки 5: 24–25).

По-третє, Іван Хреститель, за наявності й затребуваності «Закону і Пророкам», започаткував новий кодекс і правила життя для людини, щоб вона мала вибір між старим та новим політичним устроєм (Луки 16:16).

По-четверте, євангеліст, крізь призму політичних ідей, акцентує увагу на походженні Ісуса та виконанні пророцтва Давида про Його прихід (Луки 1:32) та Його воскресіння (Дії 2:30–31).

По-п'яте, хрещення Ісуса, при якому відбулося зішестя Святого Духа (Луки 3:22) та наділив здатністю проповідування (Луки 4:18) зумовило застосування титула Христа, який Лука вживав в релігійно-політичному значенні.

По-шосте, спасіння людини полягає в її зверненні та отриманні відпущення гріхів (Дії 3:19), хрещенні в ім'я Ісуса Христа й отриманні дарів Святого Духа (Дії 2:38) [2, с. 80–81]. Таким чином Лука розкриває концепт спасіння, який залежить не від спокутної смерті Ісуса, а йде через життя Христа, Його шлях, який дає змогу йти ним кожному, хто у Святому Дусі приєднується до Нього [3, с. 118–130].

Лейтмотивом в історії церкви Лука вважає П'ятдесятницю і сповнення апостолів Святим Духом. Для євангеліста Святий Дух і церква є невід'ємними складовими єдиного політичного цілого. На відміну від інших євангелістів, він звертає увагу на особливу форму політичної спільності учнів, що з'являється після того, як вони сповнилися Духом. При цьому, Лука використовує різні формулювання, щоб підкреслити значимість цієї події для християнства, а саме:

«хрещені» (Дії 2:41); «віряни», «спасенні» (Дії 2:47); «праведники» (Дії 9:21); «учні» (Луки 9:14–15); «брати» (Луки 8:21); «святі» (Дії 9:32); «церква» (Дії 5:11).

Зазначимо, що Дії розкривають окремі політичні складові церковних практик, які використовувалися в апостольські часи. З-поміж них можна виділити такі: хрещення (Дії 8:37–38); сповідь (Дії 19:18); причастя (Дії 2: 42); висвячення (Дії 14:23) тощо.

Отже, концепт помісності в Євангелії від Луки розкривається в політичній концепції через загальний образ Христа як лікаря, помічника, Божественного благодійника, милосердного Спасителя всіх людей. Політична складова Луки не містить принципових відмінностей від викладу інших євангелістів. Однак, якщо в інших новозавітних книгах зображено життя і служіння Ісуса в контексті історичного Ісуса і Христа віри, Лука, натомість, не розглядав два модуси існування Ісуса окремо або в простій послідовності [4, s. 55]. Лука був першим, хто зобразив Ісуса у світлі воскреслого і прославленого Господа, Який не може бути відокремленим від історичного Ісуса.

Список літератури

1. Dodd C. The Interpretation of the Fourth Gospel. London: Cambridge at the University Press, 1953. 478 p.
2. Соколовський О. Л. Христологія: еволюція доктрини: монографія. Житомир: Вид-во Євенок О. О., 2018. 472 с.
3. Voss G. Die Christologie der lukanischen Schriften in Grundzügen. Paris: Desclée de Brouwer, 1965. 219 s.
4. Dunn J. Christology In The Making: An Inquiry into the Origins of the Doctrine of the Incarnation. London: SCM Press, 1980. XVII, 443 p.

Шпітун І. І.

к.філос.н., доцент,

доцент кафедри соціально-гуманітарних наук,

Придніпровської державної академії фізичної культури і спорту

ТЕНДЕНЦІ РОЗВИТКУ ТЕХНІЧНОЇ І СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ОСВІТИ:

ФІЛОСОФСЬКИЙ ПОГЛЯД

«Спеціалізована освіта», згідно ст. 21 Закону України «Про освіту», «це освіта мистецького, спортивного, військового чи наукового спрямування» [1] «Технічна освіта», як і «політехнічна» – з одного боку, майже забуте словосполучення, яке декому ще навіює неоднозначні спогади про уроки шкільної «продуктивної праці, з іншого – свого роду «брендом» значної частини ЗВО. Втім, як носії вагомого бренду «політехніка», так й інші навчальні заклади технічного та спеціалізованого спрямування, нині переживають нелегкі часи: скорочення чисельності здобувачів освіти, недостатнє фінансування, незрозумілі злиття й реорганізації, дезінтеграція навчально-матеріальної бази, поглиблення «прірви» між теорією і практикою, запровадження нетипових спеціальностей тощо.

Для абстрагування від вітчизняних реалій і уникнення когнітивних аберацій доцільно хоча б у першому наближенні розглянути, як функціонує інституційна складова, наприклад, (полі)технічної освіти в інших країнах. В якості прикладу оберемо Університет Північного Лондону, відомий автору завдяки декілька рокам співпраці.

Цей навчальний заклад був утворений в 1992 році на основі «Політехнічного інституту Північного Лондону», який, у свою чергу, був утворений у 1971 році в результаті злиття Північного (засн. у 1894 р.) і Північно-Західного (засн. у 1929 р.) політехнічних інститутів. «Університет Північного Лондону» існував до 2002 року до об'єднання з «Університетом Гідхол» та утворення Лондонського Столичного